

BERÄTTELSE IFRÅN SÄSONGSAVSLUTNINGEN 2009

Helgen 24-26 april genomförde SPHK:s rasklubb för grönländshund och NP:s avelsråd för grönländshund en gemensam säsongsavslutning. Platsen var Jonsgård som ligger några mil väster om Femunden.

Ulla och jag beslöt oss för att åka upp redan onsdag kväll för att få ytterligare någon dag i fjällen, när vi nu ändå åkte så pass långt, ett beslut som vi verkligen inte ångrade.

Torsdag morgon väcktes vi av orrspel (J) och en sämre väckarklocka kan man ju tänka sig! Vår yngsta hund, Kimik, kunde inte motstå detta utan gav några korta skall samtidigt som han tittade misstänksamt åt det håll orrspelet kom ifrån.

De övriga hundarna brydde sig inte, då de har hört orrspel tidigare och lärt sig att det inte är något att bry sig om.

Eftersom vi inte hade något program för dagen kunde vi ligga kvar i våra sängar och njuta av ljudet från de hängivna orrarna. Dessa tystnade efter en stund och då blev det väldigt tyst och vi kunde konstatera att Jonsgård måste vara en av de tystaste platserna som vi någonsin har besökt. Platsen var mycket rogivande och ett perfekt ställe för återhämtning av stressade hjärnor.

Efter en stillsam frukost gick vi ut och började fundera på någon lämplig tur för dagen. Vädret var inte på topp, mulet, stundtals ett mycket lätt regn och några plusgrader, men det kändes inte som om det hade så stor betydelse. En kortare tur skulle det bli. Vi hade en enkel karta med de leder som finns runt Jonsgård utmärkta. Nu var denna karta lite svårtydd och någon egentlig spårcentral med tydliga kartor och ledmarkeringar fanns inte heller. Efter lite vandrande hit och dit i några spår trodde vi oss dock ha lyckats överföra kartan till verkligheten så att vi kunde åka iväg.

Vi selade in vår fyra hundar, Ulla satte sig på släden och jag ställde mig på medarna. Starten var precis som vi misstänkte lätt hysterisk, så det var bra att jag inte åkte skidor eftersom det då är svårare att bromsa. Föret var skapligt även om spåren var ganska mjuka. Vi åkte ca 10 kilometer innan vi var tillbaka till vår stuga och hade nu fått en betydligt bättre uppfattning om spårsystemet än vad vi hade haft tidigare. Resten av dagen gjorde vi i stort sett ingenting annat än att vi njöt av den stillhet och tystnad som rådde.

Fredag morgon började som torsdag morgon, med orrspel. En viktig skillnad hade dock infunnit sig och det var att nu flödade solen från en klar himmel och kvicksilvret höll sig på rätt sida av nollstrecket. Det var således läge för en lite längre tur och efter att i lugn och ro ha ätit frukost och fixat en matsäck för dagen gav vi oss iväg. Jag åkte nu skidor och underlaget var stenhårt. Vi hade bestämt oss för att åka runt Gloföken, vilket innebar en klättring på 400 meter under de fyra första kilometrarna. Redan efter ca en kilometer passerar man trädgränsen och vi fick därmed god utsikt över landskapet, härligt. Stigningen klarade hundarna av men husse hade det värre och den bristande träningen under det gångna året blev lite väl uppenbar. Nu blev vi tvungna att stanna för att jag skulle få pusta och inte, som det brukar vara, att hundarna behöver pusta.

Väl uppe på pasströskeln mötte oss en mycket vacker vy i söder. Det var den mäktiga Rendalssölen som höjde sig högt och brant över det omkringliggande landskapet. Från passet bar det brant utför och nu var den stenhårda snön inte lika trevlig att ha under skidorna och bromsen. Trots att jag hängde mig på bromsen gick den endast ner marginellt och bromsverkan blev därefter. Jag var efter ett tag mycket, mycket trött i armarna men lyckades trots det att få hundarna att stanna så att jag fick hämta lite luft. Därefter fortsatte den vådliga turen nerför och avslöstes senare av en svår skrågång. Nåväl, vi stannade efter ett tag och avnjöt vår lunch med sol i ansiktet,

Rendalssölen i fonden och vinden i ryggen. I sedvanlig ordning blev det åter en intensiv start, med besök i en bäck och lite annat tjosan, men vädret var bra och alla var glada, så det gick bra. När vi kom tillbaka till Jonsgård hade det börjat komma folk som skulle vara med på träffen och bland dem bl.a. Frank, Fabian och Sofia som vi delade stuga med. Ulla och jag tog oss ett fika i solen utanför stugan, samtidigt som de nyanlända en efter en for ut med sina spann för att utforska den närmaste omgivningen.

Kl. 21.00 (!) samlades vi i huvudbygganden och fick en genomgång av helgen program av Rita och Malin. Programmet var välgörande fritt från stress vilket jag tror att vi alla uppskattade. Vi presenterade oss för varandra samt diskuterade också lördagens aktivitet där vi skulle ha en gemensam grillning ute på fjället. Därefter vidtog bildvisning, nattning av hundar och för de som sedan orkade samkväm i samlingslokalen.

Lördagen bjöd inte på fullt lika fint väder som fredagen om man bortser ifrån att det blåste mindre. Grillplatsen fanns ca tre kilometer från campingen och eftersom det fanns många vägar dit så kunde var och en välja den väg/distans som kändes bra. Efter ca 2½ timme kom Ulla och jag till grillplatsen och då hade Gösta precis börjat tända elden. Spann efter spann dök upp och det var roligt att se hur väl hundarna uppförde sig mot varandra. Det grillades korv av diverse slag, hamburgare grillades och kolbullar gräddades och vi människor trivdes alldeles förträffligt.

Väl åter till Jonsgård gick vi en runda och tittade på alla de hundar som fanns på plats. Ågarna presenterade sina hundar och angav så väl positiva som negativa sidor av hundarna. Detta öppna och ärliga förhållningssätt är något som jag verkligen uppskattar, ingen falsk marknadsföring här inte. Vid pass 18.00 fick vi lyssna på Per H. Nymark, en mycket engagerad och kunnig person som bl.a. varit exteriördomare i många år. Titeln på Per H. Nymarks föredrag var "Hundens bygning och bevegelse", ett ämne som han nog kunde ha pratat ett par dagar om. En viktig konklusion som han sade och som har stor bäring på våra diskussioner om meriteringsregler var att vi skall anpassa regelverket till rasen ursprungliga egenskaper och enbart jämföra hundar inom samma ras. Följer vi inte denna regel finns risken att vi börjar förändra våra raser i en icke önskvärd riktning. Detta mycket givande föredrag följdes av ett "knyttis" och från det fanns det ingen möjlighet att gå hem hungrig. För de som därefter orkade så vidtog samkväm och för oss andra väntade "sänghalmen".

Ulla och jag packade och åkte hem söndag morgon och vi kunde därför inte vara med på det gemensamma rasklubbsmötet, så det får någon annan redogöra för. Sammanfattningsvis kan jag säga att jag uppskattade denna säsongsavslutning väldigt mycket. Det var en helt prestigefri träff, där var och en gjorde vad den hade lust med. Man träffade nya grönlands-hundsägare, det skrattades ofta och mycket och vi fick se en massa fina grönländshundar och allt detta i en vilsam omgivning – toppen! Vi enades om att förlägga en säsongsavslutning på samma ställe och vid samma tidpunkt 2010 och jag kan bara rekommendera alla, nya som gamla grönländshundsägare, att boka in denna träff redan nu, för så pass trivsamt var det.

Lennart Andersson, Bålsta